

Sygn. akt I CSK 412/15

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku P. R., G. Ś., A. B., M. P., M. P., K. Ś., T. K., E. C. i P. H.
przy uczestnictwie A. G.

o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 marca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w R.
z dnia 5 marca 2015 r., sygn. akt VI Ga [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Uczestnik postępowania A. G. zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie art. 373 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 oraz art. 376 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego, a także art. 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący uzasadnił występowaniem w sprawie istotnego zagadnienie prawnego, dotyczącego pojęcia wierzyciela legitymowanego do wystąpienia o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej ze względu na nieprzedstawienie przez część wnioskodawców dowodów przysługiwania im wierzytelności wobec upadłego uczestnika oraz rozbieżnością orzecznictwa co do rozumienia przesłanki nieterminowego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., występuje wtedy, gdy w odniesieniu do określonych przepisów brak jednolitej lub utrwalonej judykatury albo gdy przyjęta w orzecznictwie wykładnia jest kontrowersyjna. Oczywiście również potrzeba wykładni, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., musi być doniosła z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy.

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ §1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna *prima facie*, bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11).

Żadna z wskazanych przez skarżącego przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest spełniona.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 Prawa upadłościowego i naprawczego dłużnik jest obowiązany nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości.

Kto występuje jako wierzyciel o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej przez osobę, która będąc do tego zobowiązana, nie złożyła we wskazanym terminie wniosku o ogłoszenie upadłości, powinien dowieść, że przysługuje mu wierzytelność podlegająca zaspokojeniu według przepisów prawa upadłościowego z masy upadłości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2015 r., IV CSK 564/14).

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, że uczestnik niewątpliwie uchybił wskazanemu terminowi, a także, co przyznaje sam skarżący i co bezdyskusyjnie wystarczało do wszczęcia postępowania przeciwko niemu - że część wnioskodawców przedstawiła tytuły wykonawcze przeciwko uczestnikowi (s. 14 i 16 skargi). W tych okolicznościach bezprzedmiotowe byłoby rozpatrywanie zagadnienia prawnego określonego w skardze oraz podejmowanie wnioskowanej w niej wykładni, jak też nie może być mowy o podnoszonym przez skarżącego oczywistym naruszeniu prawa.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestnika do rozpoznania.